

«Там, у світі мертвих, ніколи не закінчується їжа. Якщо принести таку їжу звідти, тоді ця їжа ніколи не буде вичерпана. Звідси – скатертина-самобранка».

Подібність внутрішньої семантики таких ФО може бути зреалізована через фрейм семантико-синтаксичного моделювання фразеологізмів «хтось перебуває в чомусь», тобто характеристикою ідеального місця для життя є просторові вербалізатори: *вареник – галушки – сир – пиріг – ікра*. Місце як «особистість + навколишній світ» позначають у мовній картині світу через святкову, смачну, жирну, поживну їжу, в'язку рідину, з маркованою обрядовою функцією – культурними конотаціями. Мова йде про такі щасливі місця як *масло, сметана, мед*. Наприклад: *влити в бочку меду ложку дьогтю, як бджоли до меду*.

Уявлення про багатство і бідність, щастя і нещастя пов'язані з предметною локалізацією, з невдалими, повсякденними щодо життя справами, наприклад: *залишитися (зоставатися) на бобах, цеп на шию, підвести під монастир*.

Підкреслення відсутності на місці обов'язкового предмета-символу репрезентується фразеологізмами із заперечною часткою *не*: *добре – як мусі в меду*. Адже українці вважали мед стравою божественного походження.

Мотив присутності Бога як гаранта позитивно маркованого місця також бере участь у фразеологічній вербалізації локативності, формуючи стереотипи багатства й безпеки як місця. Вище вже зазначалося, що життя у його екзистенції залежить від Бога або різних міфологічних істот. Українці якість та соціальну характеристику життя пов'язують із близькістю до Бога, надприродного світу, місцеперебуванням людини відносно названих координат. Фразеологізми, що означають щасливе життя, стрижневим компонентом мають образ Бога, наприклад: *живе як у Христа за пазухою, жити як у Бога за надрами, жити як у Бога за плечима, жити як у Бога під покришкою, жити як у Бога за дверима*.

Якщо створимо парадигматичний ряд локусів, що належать Богу, за якими можна щасливо перебувати (*кросна, пазуха, двері, надра, покришка*), то помітимо, що всі ці предметні сутності – речі із селянського побуту пересічного українця. Бог, якщо залишає свій вищий рівень (за В. В. Івановим, В. М. Топоровим) і опиняється в середньому світі, набуває прикмет реальної людини – українського селянина, що робить образ Бога співзвучним язичницькому світогляду. Суто українською рисою О. С. Киченко, М. І. Костомаров вважають подібність Бога простому селянинові.

Образ батька як залишок культу предків має спільні функції з образом Бога у формуванні поняття «гарне місце для життя», наприклад: *жити як у Бога за пазухою, жити як у батька за пазухою*.

Категорія оцінки у структурі фразеосемантичних мікрополів локативності є визначальною щодо актуалізації процесу вербалізації із залученням системи фразеологічних образів, закорінених в історико-культурну та міфологічну традицію українського народу.

УДК 372.881.111.1

THE TEST TEACH TEST APPROACH TO TEACHING ENGLISH FOR SPECIFIC PURPOSES TO FUTURE ECONOMISTS

O. O. Savrasova, N. V. Striuk

Introduction. The knowledge of English is very important and essential in the modern world, as the result English for Specific Purposes (ESP) has grown to become one of the most prominent areas of English Language Teaching (ELT) today due to the effects of globalization within industry

and academia. Needs analysis is fundamental to ESP teaching. Accordingly, to design an efficient ESP course it is essential to assess target needs, and to compare the difference between the current situation and the target situation. The Teach Test Teach (TTT) approach allows teachers to analyse the specific needs of learners and address these needs suitably.

Review of recent research and publications. The problem of various approaches to ELT was studied by foreign scientists and methodologists including: D. Riddell, C. Lindsay, J. Harmer. However, little research has been done in the field of using the TTT approach to teaching ESP to future economists.

Objective of the paper is to clarify the essence of the TTT approach, consider its advantages and study the ways it can be used to teach ESP to future economists.

Results of the research. The Teach Test Teach (TTT) is an approach to teaching a new language. The TTT approach is useful when the teacher is not sure whether the learners are familiar with a particular item of a language. [1:22]

This approach begins with the teacher giving the students some kind of task relating to a particular piece of language with the basic aim of seeing how much the students already know, or do not know, about this language.

The ‘test’ is a discovery task as by having the students work together on it, the test element is reduced. It is perfectly valid for them to work individually at first, as long as they then get a chance to compare their answers before the teacher goes through it with them. [2:47]

Some scientists even call it a “deep-end” technique, for example, while learning a topic “Companies” the students are given a task to match the words and phrases, which are common for international companies profile description, to their meaning.

On this stage, the teacher should monitor and evaluate how much or how little the students know. In addition, it is important to pay attention to some individual problems while the group is working.

The Teach stage can be very challenging for the teacher, as it is difficult to predict until the lesson is underway exactly what you are going to have to spend most time on. Accordingly, this stage needs extensive planning in order to get right. The teacher reviews all the questions with the correct answers. The common mistakes are focused on, with additional example sentences.

Due to the topic “Companies”, on this stage the students work with one or several authentic companies profiles to elicit the right meaning by identifying the words and phrases from the context. The teacher provides input emphasizing students’ drawbacks.

The final stage in this approach is the second Test. If the first Test is more discovery task, then the second Test is really practice. The aim of Test 2 is to have practice of the language after the teacher has focused on it. Therefore, the nature of the activity may be very similar, but the aim – the reason for doing it – is quite different. Test 2 could involve one, or more than one, practice activity, perhaps one that is an ‘exercise’ and one that is communicative. [2:50]

For example, students write a short presentation profile of their own company for an international business website.

This allows the teacher to monitor and observe how well the target language has been absorbed and integrated into students use. This stage can then be followed with delayed error-correction paying attention to how students used the new language and highlighting the differences and improvements from the first test stage.

Advantages of the TTT approach:

1. It is one of the most student centred approaches in ELT.
2. It gives students some immediate responsibility for their own learning, especially if they can work on the task together in pairs or groups sharing their knowledge.
3. It rises a collaborative atmosphere because it contains elements of discovery and problem solving.
4. Learners take responsibility for their own learning, which is beneficial.
5. It offers the possibility for communicative practice in the actual process of learning ESP.

Disadvantages of the TTT approach:

1. It is time-consuming if the learners are not able to communicate in English when discussing the new problematic points.
2. Starting with a task may create for some students the impression that the lesson is dry and has no motivation.

Conclusion. The TTT approach to teaching ESP to future economists enables teachers to identify students' needs and provide the ability to use language as means of communication in a foreign language professional environment. Accordingly, it is important to develop and improve TTT tasks that are appropriate and effective in teaching ESP to future economists.

References

1. Lindsay C. Learning and Teaching English. / C. Lindsay, P. Knight. – Oxford: Oxford UP, 2006. – 188pp.
2. Riddell D. Teach English as a Foreign Language: Teach Yourself. / D. Riddell. – London: Hodder & Stoughton General Division, 2014. – 88pp.

УДК 801.55:87+801.561.1:807

СТАНОВЛЕННЯ СИСТЕМИ ВТОРИННИХ АДВЕРБІАЛІЗОВАНИХ ПРИЙМЕННИКІВ У КЛАСИЧНИХ МОВАХ

М. Г. Сенів

Розвиток прийменникових конструкцій і тенденцій до більш конкретного й точного вираження просторових і темпоральних відношень призвів до утворення значної кількості вторинних (похідних) та адвербіалізованих прийменників. Дослідники класичних мов відзначали у своїх працях наявність у них вторинних і складних прийменників, робили спроби установити їх походження, першу фіксацію у текстах різних жанрів тощо. Проте й досі залишаються нез'ясованими способи творення, інвентарний склад, функціонально-семантична значущість цих утворень та їх подальша доля в історії романських мов. У цьому полягає актуальність пропонованого дослідження.

Система похідних (вторинних) прийменників в класичних мовах включає такі типи:

- 1) невласне прийменники;
- 2) адвербіалізовані прийменники;
- 3) складні прийменники, що являють собою поєднання двох (рідше трьох) семантично споріднених вторинних прийменників.

Невласне прийменники схожі з первинними тим, що не вживаються самостійно, як прислівники, але завжди мають поряд із собою іменник у родовому, давальному або знахідному відмінку у грецькій мові. Відрізняються вони тим, що не можуть виступати в ролі префіксів у складних словах. Такими прийменниками є, наприклад: ἄμα – разом з ким-, чим – небудь; ἀνευ – без; ἄχρι, μέχρι – до кого-, чого-небудь; внаслідок чого-небудь; μεταξύ – між ким-, чим – небудь; πλήν – крім кого-, чого-небудь та інші.

До похідних, або адвербіалізованих у класичних мовах відносяться такі прийменники, а також форми слів і сполучень, які набувають властивостей прийменників і які мають мотиваційні відношення з прислівниками, іменниками, прикметниками і дієприкметниками теперішнього або минулого часу, наприклад, у латинській мові *obviam* – назустріч кому-, чому-небудь; *pridie* – напередодні чого-небудь; *postridie* – наступного дня після чого-небудь; *latus* – збоку від кого-, чого-небудь; *longe* – далеко від кого-, чого-небудь; *prope* a(b) – близько до кого-, чого-небудь; *propius* – ближче до кого-, чого-небудь;